

Sygn. akt: I C 1001/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2018 roku w C.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. L.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. L. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 1.627,50 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 października 2017 roku do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanej K. L. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 773,79 zł (siedemset siedemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. wyrokowi w punkcie pierwszym i trzecim nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 1001/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko K. L. pozew o zapłatę kwoty 2103,28 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu od dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 2 grudnia 2016 roku pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w przedmiotowej umowie. Pozwana nie

wywiązała się jednak z warunków przedmiotowej umowy, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna.

W dniu 8 września 2017 roku na mocy umowy przelewu wierzytelności przedmiotowa wierzytelność została nabyta przez (...) z siedzibą w G. od (...) S.A

Powód podkreślił, iż na dochodzoną kwotę składają się: kwota 1050,00 zł tytułem należności głównej, kwota 843,91 zł tytułem kosztów udzielenia pożyczki, kwota 209,37 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie naliczonych przez powoda od w/w kwot od dnia 18 marca 2017 roku do dnia 25 września 2018 roku

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 4 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie, gdyż stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na termin rozprawy w dniu 15 maja 2018 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 15 maja 2018 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo uwzględnił co do kwoty 1627,50 zł, a w pozostałym zakresie oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w O. zawarł z pozwaną K. L. umowę pożyczki nr (...) na całkowitą kwotę 1960,53 zł, na okres 12 miesięcy od dnia wypłaty pożyczki. Pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki w terminach określonych zgodnie z umową w 12 miesięcznych ratach.

dowód: umowa pożyczki z dnia 23 grudnia 2016 roku, k. 18-19.

W dniu 8 września 2017 roku (...) z siedzibą w O. zawarł (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, w której jako przedmiot przelewu wymieniono m.in. wierzytelność przysługującą cedentowi przeciwko dłużnikowi K. L..

dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami z dnia 8 września 2017 r. k. 20-51

Powód w dniu 18 września 2017 roku wystosował do pozwanej zawiadomienie o nabyciu przysługującej (...) z siedzibą w O. wierzytelności wobec pozwanej oraz wezwał ją do zapłaty całkowitego zadłużenia w kwocie 2100,37 zł.

dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 18 września 2017r.. k. 16-16v.

Powód na dowód istnienia zobowiązania przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 26 września 2017 roku

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 26 września 2017 roku k.13-14

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie pozwana K. L. nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwana nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia

powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanej przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie były zasadniczo bezsporne. Kwestią nie budzącą w niniejszej sprawie wątpliwości był fakt, iż powoda i pozwaną łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wątpliwości Sądu podczas analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego wzbudziły należności z tytułu opłat dodatkowych.

Zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2018 r. poz. 993 ze zm.) pozaodsetkowe maksymalne kwoty kosztów kredytu są ograniczone przepisem art 36a, który wskazuje wzór matematyczny maksymalnych kwot. Wzór ten jak podniesiono wyżej, ustala maksymalną a nie powszechnie obowiązującą wysokość kosztów dodatkowych. Zamieszczony w ustawie wzór nie może stanowić sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie do kwot spłaty bliżej nie uzasadnionych i z niczego nie wynikających dodatkowych obciążeń.

Okres kredytowania w sprawie to 365 dni. Maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu przysługująca powodowi, na podstawie przywołanego przepisu, to kwota 577,50 zł, a nie wskazana w umowie 910,53 zł oraz dochodzona pozwem kwota 843,91 zł. W części dotyczącej kwoty 266,41 zł powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ponadto powód domagał się zasądzenia kwoty 209,37 tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie. Powszechnie obowiązujące przepisy kodeksu cywilnego uznają za takie godziwe wynagrodzenie prawo domagania się odsetek od udzielonego kapitału w wysokości godziwej regulowanej przepisami ustawowymi powszechnie obowiązującymi. Powód w żaden sposób nie wykazał w jaki sposób zostały wyliczone dochodzone skapitalizowane odsetki – powód nie wykazał jakie odeski w jakiej wysokości skapitalizował nie przedstawił sposobu wyliczenia tych odsetek. W takiej sytuacji sąd nie miał możliwości ustalenia czy takie odsetki są uzasadnione, czy zostały prawidłowo naliczone

zwłaszcza mając na uwadze treść art. 359§21 kc. Brak dokładnego wyliczenia odsetek przy wskazaniu żądanej kwoty z tego tytułu skutkuje nie uwzględnieniem żądania w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przywołanych przepisów zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1627,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 października 2017 roku do dnia zapłaty.

O dalszych odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. Do kosztów poniesionych przez stronę powodową zaliczono: opłatę sądową od pozwu w wysokości 100,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) łącznie kwotę 1000,00 zł. Wobec faktu, iż powództwo zostało uwzględnione w części, pozwana została zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 773,79 zł. – stosownie do wyniku sprawy.

Na mocy przepisu art. 333 par. 1 pkt. 3 k.p.c. sąd nadał wyrokowi w punkcie pierwszym i trzecim rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzekł w punkcie czwartym sentencji wyroku.